

ТРИ ДЕЦЕНИЈЕ СЛУЖЕЊА У ОКВИРУ НОВОСАДСКОГ ОКРУЖНОГ ЗАТВОРА

Благословом Његовог Високопреосвештенства Господина др Иринеја (Буловића), Митрополита новосадског и бачког, свештеник сам од 1992. године у новосадском Окружном затвору. Уз подршку затворске управе омогућено ми је да затвореницима донесем хришћанску утеху, реч Јеванђеља и спасоносну поруку Цркве, која је човекова једина прилика да себе изгради по правом боголиком обрасцу. Уз велику заинтересованост лица лишених слободе и подршку управе и других запослених, успели смо милошћу Божијом да у затвору организујемо живу Цркву. Временом се указала потреба за богослужбеним местом, јер смо Свету Литургију и остале обреде вршили у кино-сали и осталим друштвеним просторијама. За време министра правде Владана Батића добили смо сагласност за изградњу храма. Храм посвећен Часном Крсту изграђен је и освећен 2003. године, а на његовој изградњи и осликавању добровољно су радили и затвореници. Црква Часног Крста је први храм саграђен у неком затвору после седамдесет година, тј. након Другог светског рата и комунистичке власти која је укинула верску службу у затворима, а цркве у затворима пренаменила у магацинске просторе (Ниш) или у биоскопске сале (Сремска Митровица). Током мог благословеног ангажовања у новосадском затвору редовно се служе Литургије, обављају исповести, духовни разговори и различита тематска предавања. Наша Црква је препознала духовне потребе затвореника много пре него што су верска права лица лишених слободе уведена у законска решења Републике Србије. Након 2006. године постојање храмова и вршење верске службе у затворима омогућено је *Законом о верама*, а *Закон о извршењу кривичних санкција* и *Правилник о кућном реду затворских установа* предвиђају редовне доласке свештеника у затворе и обављање различитих верских обреда и активности. Ова решења су у потпуности сагласна са међународним и европским законским решењима која за затворенике предвиђају редовно остваривање верских права. У оквирима ових законских решења данас се одвија верски рад у свих двадесет и девет установа за извршење кривичних санкција у Републици Србији. У свима њима, мада се налазе у различитим епархијама, по благослову надлежних архијереја, задужени су свештеници да обављају духовничку службу. Изазова у раду има пуно, јер

ова посебна места захтевају и посебан приступ. Поред добре воље и расположења за рад у специфичним условима, потребно је овладати посебним знањем из пенологије и развити вештине за службу у затворима. Не треба заборавити да свештеник у затворима није свештеник само затворенима већ и запосленима. Депривација верских слобода у казнено-поправним заводима јесте велики мисионарски изазов за нашу Цркву и потврда вере на делу.

Бранко Ћурчин, протојереј-ставрофор,
духовник новосадског Окружног затвора